

- 1) umowy o pracę; osoby te zwane są dalej pośrednikami ubezpieczeniowymi stałymi,
- 2) umowy agencyjnej, a jeżeli wykonywane czynności nie mają charakteru stałego albo obejmują tylko niektóre zadania wymienione w § 2 ust. 2 pkt 2—5 — na podstawie umowy zlecenia.

§ 5. 1. Osobie fizycznej wykonującej pośrednictwo ubezpieczeniowe PZU udziela pisemnego pełnomocnictwa.

2. Pełnomocnictwo powinno określać:

- 1) zakres pośrednictwa ubezpieczeniowego oraz rodzaje ubezpieczeń objęte tym pośrednictwem,
 - 2) teren (rejon) działalności pośrednika ubezpieczeniowego.
3. Pośrednik ubezpieczeniowy jest obowiązany okazać pełnomocnictwo bez żądania osoby zainteresowanej.

§ 6. 1. W uspołecznionych zakładach pracy mogą być organizowane przez PZU, w porozumieniu z kierownictwami tych zakładów i działającymi w tych zakładach organizacjami związkowymi, agencje ubezpieczeniowe, których zadaniem jest wykonywanie w tych zakładach pośrednictwa ubezpieczeniowego.

2. W razie zorganizowania agencji ubezpieczeniowej zakład pracy za uprzednią, wyrażoną na piśmie, zgodą pracowników potrąca z wypłacanych im należności składki za ubezpieczenia i przekazuje je PZU.

§ 7. Wynagrodzenie pośrednika ubezpieczeniowego określa umowa.

§ 8. Zasady wynagrodzenia pośredników ubezpieczeniowych oraz jego wysokość ustala Minister Finansów.

§ 9. 1. Pośrednikowi ubezpieczeniowemu przysługuje prawo do wynagrodzenia po wykonaniu czynności pośrednictwa, a jeżeli umowa przewiduje obowiązek inkasowania składek ubezpieczeniowych — po przekazaniu ich na rachunek PZU.

2. W razie zmiany terenu działalności (rejonu) pośrednika ubezpieczeniowego nie zachowuje on prawa do wynagrodzenia prowizyjnego za ubezpieczenia pozyskane z poprzedniego terenu działalności.

3. Jeżeli rata składki za ubezpieczenie pozyskane przez pośrednika ubezpieczeniowego płatna jest po rozwiązaniu z nim umowy, nie zachowuje on prawa do wynagrodzenia prowizyjnego.

4. W razie posługiwania się przez pośrednika ubezpieczeniowego osobami trzecimi przy wykonywaniu pośrednictwa wynagrodzenie za wykonanie tych czynności nie przysługuje.

§ 10. Wynagrodzenie miesięczne pośrednika ubezpieczeniowego stałego w okresie trzech pierwszych miesięcy zatrudnienia nie może być niższe od minimalnej wysokości wy-

nagrodzenia miesięcznego najniższej zarabiających pracowników.

§ 11. Podstawę do ustalenia wynagrodzenia pośrednika ubezpieczeniowego stałego za urlop wypoczynkowy stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie za ostatnich dwanaście miesięcy, a jeżeli pośrednik ubezpieczeniowy pracuje w PZU krócej niż dwanaście miesięcy — przeciętne miesięczne wynagrodzenie za okres przepracowany.

§ 12. Podstawę do ustalenia wynagrodzenia pośrednika ubezpieczeniowego stałego za czas niezdolności do pracy z powodu choroby nie przekraczający trzech miesięcy oraz za czas zwolnień od pracy, za które przysługuje wynagrodzenie, jak również za czas przerwy połogowej — stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie za ostatnie trzy miesiące kalendarzowe, a jeżeli pośrednik ubezpieczeniowy pracuje krócej — przeciętne wynagrodzenie za przepracowany okres.

§ 13. 1. Bezpośredni nadzór nad działalnością pośrednika ubezpieczeniowego sprawuje jednostka organizacyjna PZU, na której rzecz wykonuje on pośrednictwo ubezpieczeniowe.

2. Nadzór obejmuje zgodność postępowania pośredników ubezpieczeniowych z przepisami obowiązującymi przy wykonywaniu pośrednictwa ubezpieczeniowego, a w szczególności:

- 1) właściwość stosowanych środków oraz metod popularyzacji i pozyskiwania ubezpieczeń,
- 2) prawidłowość zawieranych umów ubezpieczenia,
- 3) prawidłowość i terminowość rozliczeń z zainkasowanych składek oraz otrzymanych druków,
- 4) wykonanie ustalonych przez PZU okresowych planów pracy pośrednika ubezpieczeniowego.

§ 14. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej współdziałają z PZU przy organizowaniu pośrednictwa ubezpieczeniowego i pozyskiwaniu dobrowolnych ubezpieczeń majątkowych i osobowych jednostek gospodarki nie uspołecznionej i osób fizycznych.

2. Współdziałanie polega w szczególności na umożliwieniu:

- 1) prowadzenia przez PZU lub przez pośredników ubezpieczeniowych w zakładach pracy akcji informacyjnej w zakresie ubezpieczeń osób fizycznych,
- 2) organizowania przez PZU agencji ubezpieczeniowych (punktów pośrednictwa ubezpieczeniowego i innych),
- 3) podejmowania czynności pośrednictwa ubezpieczeniowego przez emerytów i pracowników jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

55

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAW WEWNĘTRZNYCH I SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 29 lutego 1972 r.

zmieniające rozporządzenie o szczegółowych zasadach i trybie postępowania w sprawach cudzoziemców oraz o wzorach dokumentów dla cudzoziemców.

Na podstawie art. 18 ust. 2 i art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 29 marca 1963 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 15, poz. 77) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Spraw Wewnętrznych i Spraw Zagranicznych z dnia 1 października 1963 r. o szczegółowych zasadach i trybie postępowania w sprawach cudzo-

ziemców oraz o wzorach dokumentów dla cudzoziemców (Dz. U. z 1963 r. Nr 43, poz. 242, z 1965 r. Nr 21, poz. 134 i z 1966 r. Nr 44, poz. 266) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 3 skreśla się pkt 3;
- 2) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. 1. Wizy pobytowe mogą być:

 - 1) dyplomatyczne,
 - 2) służbowe,
 - 3) zwyczajne (indywidualne lub zbiorowe),
 - 4) turystyczne (indywidualne lub zbiorowe).

2. Wizy przejazdowe mogą być:

 - 1) dyplomatyczne,
 - 2) służbowe,
 - 3) zwyczajne (indywidualne lub zbiorowe).”;
 - 3) w § 5 skreśla się ust. 2;
 - 4) w § 6 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Przedstawicielstwa dyplomatyczne udzielają następujących wiz:

 - 1) dyplomatycznych,
 - 2) służbowych dla pracowników obcej służby zagranicznej,
 - 3) zwyczajnych, turystycznych oraz służbowych dla osób nie będących pracownikami obcej służby za-

granicznej — jeżeli w siedzibie przedstawicielstwa nie ma urzędu konsularnego.

2. Urzędy konsularne udzielają następujących wiz:
 - 1) zwyczajnych,
 - 2) turystycznych,
 - 3) służbowych, dla osób nie będących pracownikami obcej służby zagranicznej,
 - 4) wiz wymienionych w ust. 1 pkt 1 i 2 — na zlecenie przedstawicielstwa dyplomatycznego albo jeżeli na terenie kraju urzędowania nie ma takiego przedstawicielstwa.”;
- 5) w § 7 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przedstawicielstwo dyplomatyczne udziela wiz wymienionych w § 6 ust. 1 pkt 1 i 2 na wniosek ojczystego ministerstwa spraw zagranicznych cudzoziemca lub jego przedstawicielstwa dyplomatycznego zgłoszony w formie noty. Od wymagania tego można odstąpić w wyjątkowych, uzasadnionych wypadkach.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Ociepka*

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Olszowski*

56

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 21 stycznia 1972 r.

w sprawie ratyfikacji przez Kubę i Kenię Konwencji (nr 112) dotyczącej najniższego wieku dopuszczania do pracy w rybołówstwie, przyjętej w Genewie dnia 19 czerwca 1959 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 5 Konwencji (nr 112) dotyczącej najniższego wieku dopuszczania do pracy w rybołówstwie, przyjętej w Genewie dnia 19 czerwca 1959 r. (Dz. U. z 1966 r. Nr 32, poz. 192), Dyrektor Generalny Międzynarodowego Biura Pracy zarejestro-

wał ratyfikację tej konwencji dnia 5 lutego 1971 r. przez Kubę i dnia 9 lutego 1971 r. przez Kenię.

Zgodnie z artykułem 6 powyższej konwencji wejdzie ona w życie w stosunku do Kuby dnia 5 lutego 1972 r., a w stosunku do Kenii dnia 9 lutego 1972 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Olszowski*

57

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 21 stycznia 1972 r.

w sprawie ratyfikacji przez Francję Konwencji (nr 124) dotyczącej badania lekarskiego zdolności młodocianych do pracy pod ziemią w kopalniach, przyjętej w Genewie dnia 23 czerwca 1965 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 6 Konwencji (nr 124) dotyczącej badania lekarskiego zdolności młodocianych do pracy pod ziemią w kopalniach, przyjętej w Genewie dnia 23 czerwca 1965 r. (Dz. U. z 1968 r. Nr 37, poz. 263), Dyrektor Generalny Międzynarodowego Biu-

ra Pracy zarejestrował dnia 5 sierpnia 1971 r. ratyfikację tej konwencji przez Francję.

Zgodnie z artykułem 7 powyższej konwencji wejdzie ona w życie w stosunku do Francji dnia 5 sierpnia 1972 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Olszowski*